

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/2006

Náš ZPRAVODAJ má narozeniny!

Dne 19. března 1991 se konalo zasedání Přípravného výboru Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel a jeho členové byli mile překvapeni, když před zahájením každý před sebou na stole našel první výtisk časopisu Zpravodaj - dáreček k svátku všech Josefů.

V souvislosti s jeho patnáctými narozeninami se hodí, abychom nejen zavzpomínali na to, jak časopis vznikl a jak působil, a zamysleli se nad tím, zda jeho současný obsah odpovídá dnešním požadavkům a představám členů.

Co vzniku časopisu předcházelo?

Již na ustavující schůzi přípravného výboru dne 8. srpna 1990 byl přijat velmi ambiciózní plán, např. pomoc černobylským krajanům, založení muzea volyňských Čechů, sepsání dějin naší menšiny a nechyběl také záměr vydávat svůj časopis.

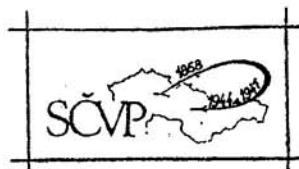
O realizaci úkolu, uvedeného jako poslední, se dohodli tajemník Jiří Hofman a redaktor Rostislav Hlaváček. Na začátku vzpomínají. Dne 1. března téhož roku jsem přijel za R. Hlaváčkem do jeho bydliště v Karlových Varech s návrhem výtvarné podoby časopisu a v aktovce jsem již také měl kladné vyjádření Ministerstva kultury na jeho registraci. Již dříve jsme pro něj navrhli prostý název ZPRAVODAJ.

Nyní jsme hledali podmínky pro jeho vydávání v Karlových Varech. Nepochodili jsme, neboť ceny za tisk zde byly příliš vysoké. Tak mi jako tajemníkovi Sdružení vznikla povinnost zajistit především počítačovou sazbu a levný tisk a pak na příslušném poštovním orgánu povolení distribuce časopisu. Tisk za opravdu protekčně nízké ceny jsem sjednal u firmy NEOSET, kde se těch deset čísel ročně tiskne dodnes.

První číslo obsahově připravil předseda prof. Ing. Miloslav Šatava, tajemník a redaktor, který kromě toho provedl redakci a vepsání textu do zmíněného výtvarného návrhu jako do formuláře. Prvním redaktorem Zpravodaje byl R. Hlaváček, který jeho obsahu věnoval mimořádné úsilí a kterému vděčíme za to, že časopis byl od samého začátku čtivý, zajímavý a poučný. Když z této funkce za rok odstoupil, byla nějaký čas redaktorkou PhDr. Alena Sobotková.

Tehdy každé číslo vznikalo tak, vzpomíná J. Hofman, že jsem přivezl svým autem k paní redaktorce svůj počítač a pilně jsme na něm psali, někdy do pozdního večera a druhý den jsem předával disketu s číslem do tiskárny. Po ní se ujala funkce redaktorky JUDr. Marie Kloučková a nyní již téměř deset let Zpravodaj zdárně rediguje Věra Latzelová. Členové Sdružení dostávají časopis v rámci svého členského příspěvku a členové z řad černobylských krajanů ho tři roky dostávali zdarma.

Adresář členů po dobu sedmi let dodával J. Hofman jako matrikář. Pak tuto práci zadal předseda Sdružení prof. MUDr. Vladimír Dufek jako placenou Mgr. Petru Skálovi z Národního muzea a nyní, za jednorázové pomoci J. Hofmana ji perfektně zvládla hospodářka Marie Nečasová.

Černobylští ve vlasti!

Prvních 12 rodin přijede 28. 3. 91 a usídli se v Rovně na Sokolovsku. Dalších 15 rodin přijede v dubnu. VÍTÁME JE UBRÍMNĚ A PŘEJEME JÍM HOVNĚ ŠTĚSTÍ VE STARÉ VLASTI!

ng. Jiří Hofman
aruských 8
40 00 Praha 4

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

1/91

VAŽENÍ PŘÁTELE,
neří pochyb o tom, že většina z Vás si s povděkem vzpomíná na záslužnou, všestranně zaměřenou činnost, kterou ve prospěch nás všech vyvíjel Svaz Čechů z Volyně se sídlem v Žatci. Tato činnost, již

početnější členská základna. Obracím se proto na Vás s prosbou, abyste nábořem nových členů pomohli tuto základnu rozšířovat. Pomozte povzbuzovat u krajanů a jejich potomků hrdost na jejich původ! Děkuji Vám za pomoc!

Prof. ing. Miloslav ŠATAVA, CSc.,
předseda přípravného výboru Sdružení

Na tomto místě se patří poděkovat především ženám a některým mužům z pražského regionu Sdružení, kteří z dodávaného adresáře nalepovali adresy na jednotlivé výtisky, ty pak rozdělovali podle požadavků poštovní služby do balíčků, a ty pak další mužský obětavec odvážel na odesílací poštu. Organizátorkou skupiny byla vedoucí pražského regionu Irena Malinská a dušička skupiny Antonína Kramná. Ujalo se příhodně a mile vesnický znějící označení této činnosti: „Děvčata, jdeme drát peří“. Však se podívejte na jejich společnou fotografii ve Zpravodaji č. 10 z roku 1993. Ovšem paní pošta před dvěma roky zavedla za drahé peníze povinné balení takových zásilek do igelitu a tím tato obětavá společensko-pracovní činnost pražských členek, provozovaná téměř dvanáct let, zanikla.

Od samého začátku si Zpravodaj získal mezi volyňskými krajanými velkou oblibu. Ti se z něj dovídali o hlavních cílech Sdružení, o jeho organizaci, složení členské základny, o práci historické komise a dalších komisí a o práci celého výboru, o životě našich krajanů v různých regionech, o problémech černobylských krajanů a jejich řešení apod. Změnila se také jeho vnější podoba a hlavně se postupně měnil i jeho obsah a to aktuálně podle konkrétní situace a podle požadavků členů Sdružení.

Při příležitosti nynějších patnáctých narozenin Zpravodaje lze jeho význam hodnotit jedinou větou: je autorským fórem a citovým tmelem nejen těch starších, ale i zcela nejmladších členů Sdružení a jejich blízkých, ale také příznivců Čechů z Volyně a černobylských krajanů.

Bylo by chybou, kdybychom si zde nevšimli, že se v průběhu let objevovaly na stránkách Zpravodaje občas články, které by se v něm uveřejňovat neměly. Na jednání Celostátního výboru 22. listopadu 2005 označil prof. Ing. M. Šatava za jeden z nesporných úspěchů

Sdružení skutečnost, že po celou dobu jeho existence vychází prakticky v pravidelných intervalech Zpravodaj. Zároveň se však zamýšlel nad tím, jak časopis vzniká. Zda je obsah cílevědomě plánován nebo se zde zveřejňují jen náhodně došlé příspěvky? Současná situace umožňuje postupovat spíše tím druhým způsobem.

Je potěšitelné, že Celostátní výbor souhlasil s opětovným ustavením redakční rady Zpravodaje. Můžeme si jen přát, ale také jí pomáhat, aby se její činnost projevila stálým zdokonalováním obsahu Zpravodaje.

Za vřelých pomoci Miloslava Šatavy a Rostislava Hlaváčka vzpomínal a sestavil Jiří Hofman

Zpravodaj a jeho další zaměření

V návaznosti na článek J. Hofmana o založení a začátcích Zpravodaje si dovoluji vysoce hodnotit velkou práci, kterou vykonali mnozí známí i méně známí krajané pro pravidelné vydávání Zpravodaje. Velmi si této práce vážím, stejně jako snahy všech těch dopisovatelů, kteří se snaží o zajímavou a pro volyňskou pospolitost prospěšnou náplň časopisu.

Na poslední schůzi Celostátního výboru SČVP jsem byla zvolena předsedkyní redakční rady Zpravodaje. Uvědomuji si, že je to velmi odpovědná funkce a mám obavy, zda se mi ji bude dařit zcela plnit. Důležité je, že účinnou součinností mezi redakční radou a paní redaktorkou jsme již navázali. Jsem přesvědčena, že naše spolupráce bude nadále věcná, užitečná a jako dosud, upřímná. Mohu prohlásit, že nejen já, ale i další členové redakční rady, tj. Otakar Martinovský a Jaroslav Mec uděláme vše pro stálé zlepšování náplně časopisu. Mám ovšem prosbu na vedoucí regionů, aby mi navrhli

doplnění redakční rady ochotnými mimo-pražskými členy. Problém vzdálenosti nám mohou pomoci překlenout večerní zlevněné telefonní hovory.

Pouze naše snaha by však sama o sobě nebyla mnoho platná bez rozsáhlé spolupráce co největšího počtu krajanů. Obracím se proto na vás všechny s prosbou o pomoc ve snaze zajišťovat vysokou úroveň Zpravodaje. Posílejte, prosím, redaktorce co nejvíce **kvalitních příspěvků** a na moji adresu **náměty**, o čem by se mělo psát: co vás zajímá, co vás trápí, co je důležité pro starší členy Sdružení a co pro nás „dorost“ a hlavně pro budoucnost naší organizace, tj. pro její smysluplnou existenci. Za každý jednotlivý námět a za každou podnětnou připomínku bude redakční rada vděčná a jejím jménem vám předem za ně srdečně děkuji.

Irena Malinská, 180 00 Praha 8, Vraňanská 4

USNESENÍ

Celostátního výboru SČVP

na zasedání dne 22. listopadu 2005 v Praze

1. Bere na vědomí:

- a) Zprávu o činnosti předsednictva CV SČVP, vyplývající ze stanov, usnesení 5. konference a CV SČVP, přednesenou Prof. MUDr. Vladimírem Dufkem
 b) Zprávu M. Šantorové a V. Ráží o výsledcích kontroly hospodaření CV SČVP v r. 2005
 c) Informaci B. Iljuka o činnosti Rady černo-býlských krajanů

2. Konstatuje:

- a) Úkoly uložené 5. konferencí SČVP a nově zvoleného CV SČVP byly splněny

3. Schvaluje:

- a) Postavení busty Dr. Edv. Benešovi, nejlépe v Zatici, a za tímto účelem zahájení peněžní sbírky krajanů ve všech volyňských regionech s heslem "Volyňští Češi prezidentu dr. Edv. Benešovi"
 b) Zvolení Jiřiny Kačerové za člena předsednictva CV SČVP
 c) Udělení čestného členství v CV SČVP Miroslavu Novákovi z reg. Litoměřice, Rostislavu Hlaváčkovi z reg. Karlovy Vary a Władysławu Siemiaszkovi s manželkou Evou z Polska
 d) Udělení jednorázové peněžní odměny za vynikající práci v minulém roce:
 - Věře Latzelové, redaktorce Zpravodaje, ve výši 4000 Kč.,
 - Marii Nečasové, hospodářce SČVP, ve výši 5000 Kč,
 - Antonii Kramné, pomocné matrikářce, ve výši 3000 Kč
 - Vladimíru Dufkovi ve výši 5000 Kč.

4. Ukládá:

- a) Pokračovat v sepisování posledního období dějin volyňských Čechů po roce 1953 s cílem jejich vydání nejspíše v roce 2007 (odpovídá V. Dufek a předsednictvo)
 b) Provádět nadále tradiční volyňská sympozia (odpovídá V. Dufek)
 c) Vyvíjet stále úsilí k zajištění trvalé péče o pomník a pietní areál na hřbitově bývalého Českého Malína (odpovídá předsednictvo)
 d) Pořádat nadále celostátní setkání krajanů k významným historickým výročí (odpovídá předsednictvo)
 e) Udržovat i nadále přátelské vztahy s občanským sdružením „Koordináční výbor reoptantů v Slovenskej republike“ se sídlem v Prešově, zastoupený tajemníkem Štefanem Kruškom
 Václav Kuchynka Vladimír Dufek
 jednatel předseda Sdružení

Bílé útesy

(Dokončení)

Naši krajané také za války byli velice činní v pomoci vlasti. Všichni byli členy Československého národního sdružení, a jak jen to šlo, pomáhali k vítězství.

Mimo jiné, zvali do svých rodin československé letce, kteří zde byli na výcviku a mezi kterými prý byli také Češi z Volyně. Někteří z krajanů se hlásili dobrovolně do armády. Kupříkladu se hlásil Josef Hynek, jehož rodina se přestěhovala po první světové válce z Volyně do Československa. Ten měl odbytu vojenskou službu v ČSR. Když se hlásil do Čsl. armády, tak ho Kanada nepustila, protože byl ženatý. Bylo mu řečeno, že takové lidi potřebují. Jako zkušený voják cvičil Kanadany.

U našich hodných krajanů Škrabalových jsem prožil první krutou kanadskou zimu. Snažil jsem se jak jsem jen mohl a pomáhal jsem jim. Naučil jsem se dojit, s Jerryem Klapkou jsem chodil do lesa na dříví. Jelikož jsem byl vyučen řezníkem, tak jsem jezdil krajanům dělat zabijačky. Z jeleního a vepřového masa jsem dělal klobásy, krajanům chutnalo a měli z toho radost. V té kruté zimě bývaly docela dobrodružné jízdy na trh do Ridgeville, tam jsme vozili mléko, smetanu a jiné zemědělské produkty. Na to jsme měli speciální saně, na kterých byl domeček i s kamny (asi něco jako maringotka), jinak by to nešlo. Těmito saněmi jsme jezdili také na návštěvy ke krajanům. Byl to zde skutečně krásný život, možno říci bezstarostný, kdyby nebylo vzpomínek na rodiče a bratra, o kterém jsme již v Německu věděli, že je ve vězení.

V roce 1950 jsme se přestěhovali s bratrem a ostatními krajany do Winnipegu. Začátky zde nebyly lehké a podněbí nám také moc nevyhovovalo. Styk s domovem jsme udržovali přes krajanů. Ihned jsme se snažili ušetřit peníze, abychom mohli rodičům posílat balíčky. Naši štedří krajané za námi přijížděli do Winnipegu a přiváželi nám zabijačky, klobásy, drůbež, smetanu a jiné domácí dobroty.

Jelikož mi nevyhovovalo podněbí v Manitobě, našel jsem si místo v Torontu a zůstal jsem tam dodnes. Zároveň se mnou přijeli krajané Oldřich Kubeš a Josef Žitný. Později za mnou přijel také můj bratr Josef. Měl jsem několik zaměstnání a nakonec jsem zakotvil v roce 1962 u potravinářské firmy, která dovážela potraviny a lahůdky z Evropy. Toto mi velice vyhovovalo, jako obchodní cestující jsem upotřebil všechny jazyky, které jsem znal. V provincii Ontario je mnoho Poláků, Ukrajinců, jsou zde i Rusové, Litevci a jiné národnosti. Majitelem firmy byl polský Žid, který velice dobře věděl jaké svátky který národ z východní Evropy slaví a jaké má rád potraviny. Toto mě zaměstnání bylo pro mě koníčkem, nikoliv fadní prací. Firma mě často, jako svého zástupce, posílala sjednávat obchody do Československa. Byla to pro mě vítaná příležitost navštívit maminku a bratra s rodinou, které jsem vždy štedře podporoval a podporuji. Při všem tom pracovním shonu jsme my všichni krajané udržovali přátelské styky nejen mezi sebou, ale i s ostatními, tehdy Českoslovyky. Oslavovali jsme všechny státní svátky Československé republiky.

Vždy jsme zde byli na prvním místě jako členové Čs. obce legionářské. Teď již naše řady řídí, ale tehdy nás bylo více: Jaroslav Nesvadba, Josef Kytl, V. Mazánek, Josef Hynek, Vladimír Dufek a já.

Dlouholetým předsedou byl Vladimír Dufek, který zemřel, aniž by se dovedl že byl povýšen do generálské hodnosti. Jelikož jeho přáním bylo, aby jeho popel byl uložen na hrobě matky, přivezl jsem urnu do Čech. Můj bratr Václav mi pomáhal při zařizování pohřbu a svým projevem ho doprovodil na poslední cestě. Po něm byl předsedou Josef Hynek, ale nyní je vše organizováno jinak. Přichází doba, že českou „Trikoloru“ nebude mít kdo z legionářů nést. Můj bratr Josef zemřel v květnu 1989, bohužel se nedočkál té svobody, kdy jsou konečně řádně hodnoceni lidé, kteří neváhali za svobodu vlasti položit své mladé životy.

Při odchodu do důchodu jsem povolán k dalšímu koničku, a to s velkým „K“. Bylo mi navrženo, abych převzal funkci vedoucího Amerického regionu SČVP a s radostí jsem se toho ujal. I když to je něco úplně jiného, nežli třeba v Chomutově. Uvádím Chomutov, protože jsem se zde setkal zúčastnil. Jak rád bych také přivítal krajanů, jako krajanu Kačerovou, poseděl s nimi a vychutnával tu krásnou, přátelskou atmosféru. Bohužel, to u nás nelze uskutečnit. Vzdálenosti jsou příliš velké a naši členové jsou poměrně vysokého věku. O to více s netrpělivostí čekají, kdy přijde Zpravodaj. Mnohdy se stává, že ho již sami nejsou schopni přečíst a čtou jim ho děti. Snažím se, aby náklady spojené s distribucí nebyly vysoké, a tak si nechávám posílat jen jedno číslo. Ne všechny tiskárny jsou ochotny mi to kopírovat.

Uvádí obavy, že neví, co je tam napsané. Také se snažím, aby i to kopírování bylo levnější. V osobním a telefonním styku jsem jen s některými. Přes všechny potíže, že třeba Zpravodaj přijde později, nebo že jsou s tím mnohdy větší problémy, dělá to rád.

Tim, že posílám Zpravodaj i na naše zastupitelské úřady, mám možnost seznamovat ostatní, kdo vlastní volyňští Češi jsou. Vždyť již toho bylo tolik vysloveno! Jednou jsme byli vykořisťovateli místního obyvatelstva, pak jsme šli do armády jen proto, že nám byly slíbené německé majetky. Nyní se různí kazivěti dějin snaží na Svobodovce a tím i na volyňské Čechy shodit každou nekalou událost po roce 1945. Velice mě rozcílil článek v Lounských novinách, kde se píše, že jsme vraždili sudetské Němce. Nikoho jsme nevráždili, ale naopak, než jsme přišli do vlasti, byli jsme svědky mnoha vražd. Kolik lidí bylo na východě povražďeno jménem německého národa, kolik jich bylo povražďeno ve jménu samostatné Ukrajiny a všemi jinými bandity! My jsme nevráždili, naopak, byli jsme vražděni.

S vděčností vzpomínám na zesnulou krajanu Marii Pánkovou, která organizovala zájezdy na Volyň. Zvlášť velký dík jí patří za organizaci vybudování důstojného památníku malinským mučedníkům a že se jim každá výprava jede poklonit. Jsem skutečně rád, že jsem se těm zájezdům do Kupičova a Malína zúčastnil.

Drazí krajané, končím své vzpomínání. Preji našemu SČVP, aby nestagnovalo, ale naopak, aby se přihlásilo ještě ti, kteří stojí stranou. Jako Volyňáci můžeme být hrdí na to, že jsme i v cizině vybudovali kus české vlasti. Mohu vám s klidem sdělit, že jsem se v cizině nesetkal s tak organizovanou českou menšinou, jakou jsme byli my na Volyni.

Končím svým oblíbeným „God bless you!“ (Bůh vám zehnej!) a preji všem hodně zdaru. Jaroslav Kytl

Udělení čestného členství našim přátelům v zahraničí

Celostátní výbor a Předsednictvo Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel se rozhodlo udělit titul Čestného člena **paní Oxaně Grodské**, ředitelce Přírodovědného okresního muzea v Mlynově jako ocenění jejich zásluh o zřízení stálé výstavy „Osudy Čechů na Volyni“ v tomto muzeu. V bývalém paláci hrabat Chodkiewiczů je vyčleněna místnost, ve které jsou umístěny v zasklených vitrinách historické materiály - exponáty, týkající se etnické menšiny Čechů na Volyni, zejména z oblasti Mlynová a jeho okolí, ale také všeobecně o našem životě tam. Tato expozice je stále doplňována dalšími exponáty.

Diplom bude paní Grodské předán osobně při plánované cestě do Prahy.

Irena Malinská, region Praha

Dále **paní Evě a panu Vladislavovi Siemiaszkovi** z Warszawy, jako ocenění jejich velké práce při sbírání podkladů materiálu historické hodnoty v období tragických událostí na Volyni a vydáním dvoudílných kronik z období let 1939-1945, jejichž materiálů bylo využito našimi publicisty.

Diplom spolu s průvodním dopisem byl jmenovaným zaslán.

Ing. Hofman Jiří zaslal jmenovaným současně jako dar svou knihu „Volyňští Češi v prvním a druhém odboji“.

Jaroslav Mec, navrhovatel na jmenování Č. Č.

Sdělení redakční rady

Je nutné, aby přijatá usnesení a také jejich kontrola ze zasedání Celostátního výboru předsednictva byla ihned publikována v nejbližším čísle vydání Zpravodaje. Zveřejněním usnesení a kontrolou jejich plnění se tak dostane na vědomí široké členské základně a předejde se eventuálně kritice, dohadům a nejasnostem. Děkujeme za spolupráci.

Irena Malinská, Jaroslav Mec, Otakar Martinovský

pozvání

Milí přátelé a rodáci z Novokrajeva, Před rokem, 7. května, jsme měli již desátý sraz v Podbořanech. Bohužel se nás sešlo málo, a tak jsme se dohodli, že se zase za rok nezávazně sejdeme. Prosím Vás, přihlaste se nejspíše do 20. dubna, kdo z Vás bude moci a chtít se sejít v sobotu dne 13. května v 10 hod. u našeho Památníku v Podbořanech, a potom

bychom šli na společný oběd někam do restaurace. Jiří Jeniček by nám zahrál také na harmoniku. Můžete volat na jeho mobil 606 287 801 nebo na můj telefon 415 726 441, Kamila Ondrová, V Zahradách 2207, 438 01 Zatec.

Tímto nahlásíte svou účast a my zajistíme místo v restauraci. Těšíme se na setkání s Vámi - přijďte!
Kamila Ondrová

ZPRÁVY z REGIONŮ ...

Region Šumperk OZNÁMENÍ

Region Šumperk pořádá setkání členů a přátel SČVP v sobotu dne 22. dubna 2006 v hotelu Sport v Šumperku. Zahájení ve 13.00 hod. Vložené nevybíráme, region uhradí nájem sálu a kulturní program, ostatní si účastníci zaplatí sami. Na setkání se těší
za výbor Boris Gol.

Region Brno POZVÁNKA

na setkání krajanů a jejich přátel
Přátelské posezení se koná v sobotu 29. dubna 2006 ve 13.00 hod. v sále Klubu Univerzity obrany v Brně, Šumavská č. 4
Příjezd tramvají č. 1 zastávka Šumavská, s obvyklým programem při těchto setkáních.
Mimořádným bodem programu bude sbírka na pomník prezidenta Dr. Edvarda Beneše
Srdečně zveme vás i vaše rodiny a přátele.
Za org. výbor reg. Brno V. Odstrčil a J. Kučera

Region Litoměřice

Členská výroční schůze litoměřického regionu se konala 17. 2. 2005 ve velkém sále Koliby u Zahrady Čech, kterou vlastní náš známý krajan p. Kučera, který nám zajistil ty nejlepší podmínky pro naše jednání i pro pohodlné trávení času a pohoštění.

Před zahájením schůze byly u prezentačního stolu vyřizovány členské příspěvky, byly prodávány knihy volyňských spisovatelů a také plněny schránky dobrovolných darů pro potřeby Sdružení i pro nový fond na výstavbu pomníku prezidenta Dr. E. Beneše v Žatci.

Program schůze, který připravil vedoucí regionu krajan Josef Kozák dle stanovených pravidel, zahájil úvodními body - uvítáním přítomných, uctěním památky zemřelých členů v tomto roce a odsouhlasením programu. Potom přednesl výroční zprávu činnosti regionu v roce 2005.

Uvodem vzpomněl pěkného výročí patnáctiletého trvání Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, jakož i naší pobočky v Litoměřicích. Dále vzpomněl bohaté činnosti našich spisovatelů, jejich knih a publikací, jakož i autora Historie volyňských Čechů doc. PhDr. Jaroslava Vaculíka, CSc., a zvláště vzpomněl významu našeho časopisu Zpravodaj, jako stmelujícího orgánu všech krajanů v republice i za hranicemi.

Potom již následoval výčet akcí, které region pořádá a které byly vždy ve Zpravodaji zveřejňovány. Dále se krajan Kozák zabýval znepokojivou situací ve světě, kterou působí terorismus, a který ve svém důsledku připomíná volyňským Čechům utrpení válečných let.

Závěrem vedoucí reg. Josef Kozák poděkoval všem spolupracovníkům ve výboru i všem členům za podporu akcí svou účastí na schůzích a přešel k dalším bodům programu.

Zprávu pokladní, pečlivě vypracovanou hospodářkou kraj. N. Bilijenkovou a pokladní kraj. A. Šarayovou dle pohybu všech doložených peněžních částek, a výslednou bilanci přečetla hospodářka regionu krajanek Nina Bilijenková.

Zprávu revizní, kterou provedla revizní komise v čele s předsedkyní komise krajanek Jířinou Vítkovou a kde byla ověřena a podepsána správnost všech údajů, přečetl člen komise krajan Vladislav Opočenský. Obě zprávy budou odeslány ke kontrole hospodářskému oddělení CV SČVP.

V historicko-dokumentární zprávě krajanek V. Suchopárová uvedla, že dle celkového přehledu příspěvků ve Zpravodaji v tomto roce shledala stav dobrý. Na začátku roku to byly vynikající příspěvky krajanů z Východní Ukrajiny vysoké historické a vypořádací hodnoty. Například příspěvek paní Anny Pišlové na pokračování ze Zubovštiny, paní Marie

Suchánkové - Zálešákové z Bazarského okresu, další z Žitomirského okresu. Přispěly pí učitelky českého jazyka PhDr. Martiny Košátkové o Čechohradu dokládá, jak si tam Češi váží svého češství, jsou na něj hrdí a usilují o to, aby i jejich děti znalosti mateřského jazyka se tak cítily. Nelze v této zprávě jmenovat všechny autory vynikajících článků, které obohacovaly stránky Zpravodaje zajímavými a hodnotnými příspěvky vzpomínkového charakteru i událostmi ze současného života. Ale nutno vyzvednout zásluhy krajan Václava Kytla, který zapisuje nejen své vzpomínky a bohaté zážitky ze života, ale obětavě vyslechne vzpomínky jiných krajanů, kteří již z nějakého důvodu psát nemohou, zapíše si je a posílá je do redakce Zpravodaje.

V dalším bodu programu vedoucí seznámil přítomné s plánem činnosti regionu na rok 2006, který vychází z úkolů stanov a potřeb Sdružení. Dále pak již následovala diskuse.

Jednatel CV SČVP krajan Václav Kuchynka pozdravil naše jednání jménem CV i jménem svým a přátelskými slovy vyjádřil potěšení, že se nás i přes všechna negativa našeho věku tolik sešlo-kolem stovky členů, a přání, aby tomu tak bylo i nadále.

Dalším diskutujícím byl doktor Jaroslav Moravec-ředitel Státního oblastního archivu v Litoměřicích. Tématem jeho příspěvku byly události zimy 1944 na Slovensku v Liptovském Mikuláši, kam často jezdil o dovolené. Ličil, jak si uvědomoval krutost války i takové skutečnosti, že vzdálenost v tom kraji, která se normálně projde během necelých dvou hodin, dobývali bojovníci v těch krutých zimních podmínkách dva měsíce. O těchto skutečnostech doktor pak hovořil obsáhleji v souvislosti s prezentováním cyklu knih o východním odboji od historika Karla Richtera, známého již psaním historie bez cenzury a legend. Podotkl, že knihy jsou však velmi nesnadno k sehnání.

Další diskuse se rozvinula na základě ve Zpravodaji č. 1/2006 zveřejněného příspěvku prof. Ing. Miloslava Šatavy, CSc. z jednání CV 22. 11. 2005.

Krajan Kuchynka se snažil osvětlit a vysvětlit diskutovaný problém smířlivě s vědomím velkých zásluh osobností obou stran v historii Sdružení. Názory přítomných krajanů byly přirozeně různé. Otevřeně se k problému vyjadřovali: krajan Doležal z Litoměřic, Ing. Josef Vlček z Ústí n. L., krajan Josef Kozák za reg. Litoměřice a ještě další.

V souvislosti s danou situací si dovoluji vyjádřit pocity nás, obyčejných čtenářů Zpravodaje. Mrzí nás nesoulad vztahů a názorů našich úctyhodných vedoucích osobností. Vždyť spolu vykonali tak velké dílo jak na poli historie, tak v organizaci Sdružení. A když si občas obnovíme vzpomínky na léta války, třeba jen přečtením vzpomínek ve Zpravodaji, či jiných volyňských publikacích, tak se nám nezdá tak nesnadné neobhajovat pravdivost svých pravd do krajnosti, když problémové otázky skutečně neohrožují postatu existence našich hodnot.

Krajan Josef Kozák ukončil tuto rušnou diskusi s nadějí, že se problém bude řešit a vyřeší na příštích zasedáních CV SČVP.

Dalším bodem programu bylo přečtení a schválení usnesení z této výroční členské schůze, které zahrnovalo hlavní otázky: zprávu o činnosti regionu za rok 2005 a plán činnosti na rok 2006, dále zprávu pokladní a revizní za rok 2005, plán spolupráce Sdružení, ČSBS a ČsOL při pořádání oslav významných výročí na rok 2006 a další.

V závěru schůze vedoucí oznámil, že dobrovolnými dary bylo získáno 3 600 Kč a na výstavbu pomníku druhého prezidenta doktora Edvarda Beneše bylo vybráno 5.650 Kč.

Pracovní část schůze ukončil jednatel CV SČVP krajan V. Kuchynka slovy upřímného díky za hojnou účast a uspokojení z průběhu schůze. Pak již následoval oběd a volná diskuse.

V. Suchopárová

Region Praha

Dary na pamětní bustu Dr. Edvarda Benešovi

Na členské schůzce regionu Praha dne 22. února t. r. bylo rozhodnuto, že peněžní dary na zhotovení této busty mohou členové našeho regionu zaslat na adresu: Irena Malinská, Vraňanská 4, 181 00 Praha 8. Zasílejte je běžnou poštovní poukázkou s uvedením poznámky „pomník“.

Je naším prvořadým cílem, aby odhalení této busty bylo skutečně k 60. výročí naší repatriace do Staré vlasti o což se náš prezident Dr. Edvard Beneš nejméně zasloužil. Nepodléhejte štvavým pomluvám a nezapomínejte na své volyňské vlastenectví!

Vedoucí regionu Praha Irena Malinská

Pozvánka z Mladé Boleslavi na II. setkání krajanů z Mladoboleslavska

Do redakce došla pozvánka na toto setkání s velmi bohatým a zajímavým programem, které se uskuteční ve dnech 22.-25. 6. 2006. Kdo by měl o toto setkání zájem, může se přihlásit na adresu: PhDr. Jaromír Jermář, Klášter Hradištní n. Jiz. 3, 295 01 Mnichovo Hradiště, Česká republika

Ve své pozvánce zdůrazňuje, že by uvítali, kdyby jim někdo z volyňských Čechů popsal zajímavé okolnosti odchodu svých předků z českých zemí na Volyn a o návratu jejich potomků do vlasti a jejich uplatnění tady.

(Blíží informace o tomto setkání je možno vyžádat si v redakční radě)

Region Rakovník

žádá členy, od kterých vybíral příspěvky pan Květoslav Kinšt, zeměřelý r. 2005, aby příspěvky zasílali samy na adresu: Libuše Růžičková, Kolečovice 121, psč. 27 002
Děkuje L. Růžičková

DOŠLÉ DOPISY ...

Vážený rodáci z Hlinska na Volyni, Jsem čtenářem Zpravodaje SČVP a za ta léta, co ho pročítám, nenašel jsem žádnou zmínku o své rodné vesnici Hlinsko. Je mi líto, že se nenašel žádný pisatel a pamětník, který by zavzpomínal na svou rodnou vesnici Hlinsko. Učinil tak pouze rodák Václav Šimek ve svých publikacích, kde poutavě popisuje svůj osud a rodný kraj.

Chtěl bych proto alespoň v krátkosti vzpomenout, že obec Hlinsko má bohatou historii a v mnohem se odlišuje od ostatních vesnic a osad. Založení obce se datuje od r. 1868, jako první obce na Volyni. Obec měla mnoho osad a v určitém období čítala 1 139 českých obyvatel. Statistika uvádí, že zde byly veškeré spolky a že aktivně pracovaly.

V Hlinsku byl postaven první český pivovar v celém Rusku, a to v roce 1871, firmou „Šmolik“. Majitelem pivovaru byl pan Koniček a Pospíšil. Za zmínku stojí připomenout vodní mlýn s turbínou, který nahradil petrolejové lampy za elektrické osvětlení pro domácnosti v širokém okolí.

Pokud uvádím, že Hlinsko mělo několik osad, narodil jsem se v osadě Sádky, kde jsem prožil svůj nejlepší školní léta. Chodil jsem do české školy v Sedmihranech, vzdálené od Hlinska asi kilometr. Docházka do školy byla v zimě velmi obtížná, tam i zpět v závějích. Opravdu je na co vzpomínat, proto věřím, že některý z pamětníků se také o své vzpomínky podělí s ostatními čtenáři Zpravodaje.

Váš čtenář Vladimír Prušek

Dopis ThDr. Jana Krivky, adresovaný pí Ireně Malinské.

Ztožňují se s názory Oldřicha Rejchrt, prof. Mil. Šatavy a Ing. Jiřího Hofmana, otištěnými ve Zpravodaji č. 1/2006.

Kvituji, že se konečně objevily kritické připomínky k vedení našeho Sdružení, což je jev nebyvalý. Za některé nedostatky bych nevinil šéfredaktorku, která otiskne asi všechno co dostane, až na příspěvky, které by se nelíbily předsedovi. S některými příspěvky má asi dost práce, když většina z nás neměla možnost řádné výuky mateřského jazyka.

Co považuji za naprosto nepřijatelné je, že byly umrtveny komise a tím se veškerá rozhodnutí dostala do jedné ruky.

Jako asi nejmladší člen Blaniku nemohu stále pochopit vztah předsedy k tak důležitým otázkám, která nám dělá čest. Kdyby se mohl zdejší odboj pochlibit ve své většině něčím podobným, bylo by to velmi vysoko hodnoceno. Program, noviny, organizace, opatrnost ve vztahu k ukrajinskému nacionalistickému hnutí, ochrana jednotlivých rozptýlených rodin a především vlastenecký duch, který v Blaniku

